

Cuprins

Introducere	9
-------------------	---

Partea I 11

Adam	13
Victima	23
Sclavul	30
Fiul	35
Robotul	39
Maniacul sexual	45
Călugărul	54
Homosexualul	58
Zorba	61

Partea a II-a 65

Eva	67
Masculul	72
Cerșetorul	79
Playboy-ul	84
Iubitul	88
Soțul	93
Tatăl	97
Prietenul	101

PARTEA I

Partea a III-a 107

Politicianul	109
Preotul	111
Omul de afaceri	114
Americanul	116
Buddha	131

Partea a IV-a 137

Omul cel nou	139
Cel care meditează	141
Războinicul	146
Jucătorul	151
Creatorul	155
Îmbătrânirea	158
Maestrul	161
Zorba-Buddha	167

Adam

- Adam este primul bărbat, pentru că a fost primul care a spus „nu”, etapă prin care trebuie să treacă fiecare, ca parte a evoluției sale.
- Nu suntem mulțumiți de noi pentru că nu suntem lăsați să ne realizăm potențialul.
- Nu ne simțim bine cu noi pentru că societatea ne distruge încă de la naștere iubirea de sine.

Victima

- Nu ne cunoaștem pe noi înșine fiindcă încercăm să ne formăm pentru un viitor ipotetic.
- Omul adevărat este o amenințare pentru starea de fapt. Prin urmare, societatea îl reprimă, îl divizează, îl condiționează.
- Ascultă-ți intuiția!

Sclavul

- De ce ne e teamă să fim noi înșine, să ne deschidem spre semenii?
- Nesupunerea: fundamentul omului religios.

Fiul

- Pentru că avem „datoria” de a ne iubi părinții, devenim ipocriți.
- Nevoia de a ne îndepărta de influența și de așteptările părinților.

Robotul

- Omul e o mașină, pentru că viața lui se compune din obiceiuri și rutină.

- Somnolența psihologică dă naștere tuturor suferințelor și angoaselor noastre.
- Metodă de meditație pentru a deveni mai spontan și mai receptiv.

Maniacul sexual

- Sexul este transcens numai prin acceptare și experiență.
- Bărbatul anulează orgasmul femeii.
- Pornografia există din cauza religiei.
- De ce bărbații se poartă ca niște animale cu partenerile lor?
- Diferența dintre sexul normal și cel tantric.

Călugărul

- Religiiile formale sunt împotriva vieții.
- Preoții conspiră cu politicienii pentru a înfricoșa oamenii, așadar pentru a-i supune.
- SIDA: singura „contribuție” adusă de preoți societății.

Zorba

- Omului îi trebuie puțină nebunie.
- Păgânul: singura moralitate posibilă.
- Se cere o sinteză acolo unde Zorba îl întâlnește pe Buddha.

lubește-te și veghează,
Astăzi, mâine, întotdeauna.

Gautama Buddha

Adam

Adam a fost primul bărbat adevărat. Ei, poate nu chiar primul, vor mai fi fost alții înaintea lui, dar nici unul nu a spus „nu”. Așa că istoria nu i-a păstrat, ei nu aveau ego. Mă întreb și eu cum de a fost Adam primul bărbat? Milioane de bărbați înaintea lui n-au știut să spună „nu”. N-au devenit astfel individualități, egouri.

Adam a spus „nu”. Desigur, a suferit pentru aceasta, a fost alungat din grădina Raiului.

Adam este bărbat, și fiecare bărbat este asemeni lui Adam. Fiecare copilărie este o Grădină a Raiului. Fiecare copil este fericit așa cum sunt animalele, primitivii, arborii. Ai văzut copii alergând pe plajă sau prin pădure? Ei nu sunt încă adulți. Au ochii limpezi și inconștienți. Dar vor părăsi aceste Grădini ale Raiului. Țasta este sensul izgonirii lui Adam din Rai: nu mai face parte din fericirea inconștientă. Mușcând din fructul cunoașterii, a devenit conștient. A devenit bărbat.

Nu numai primul bărbat a fost dat afară, ci fiecare Adam este mereu izgonit. Fiecare copil este alungat din grădina lui Dumnezeu, aceasta este o etapă a creșterii. Durerea este proprie creșterii. Fiecare pierde mult pentru a câștiga conștiința. Aceasta este povara omului, este destinul său, angoasa și libertatea lui, problema lui, dar și eterna lui măreție.

*De ce nu sunt niciodată mulțumit cu mine, și cu ce-mi dă viața?
Mereu caut ceva mai bun de făcut, vreau să fiu altcineva, mereu
dorind mai mult când văd că altul are. E ca în proverbul cu iarba,
care e întotdeauna mai verde în cealaltă parte a gardului.*

De ce toate astea?

Pentru că ți-a fost distrasă atenția. Ai fost împins spre altceva decât vrea viața ta să fii. Nu te îndrepti spre potențialul tău. Vrei să fii ceea

ce-ți impun alții, iar lucrul ăsta nu-ți poate da nici o satisfacție. Și dacă nu ești satisfăcut, rațiunea țipă la tine: „Poate nu-i destul, ia mai mult!” și vrei mai mult, începi să cauți, începi să te agiți. Toți cei din jur îți apar cu măști zâmbitoare, fericiți, toată lumea înșală pe toată lumea. Vii și tu cu masca ta și toți te cred fericit. La răndu-ți, tu crezi că ei sunt fericiți.

Ți se pare că iarba este mai verde în cealaltă parte a gardului, dar lucrul acesta este valabil pentru amândouă părțile. Cei care locuiesc de cealaltă parte a gardului privesc la iarba din curtea ta și li se pare mai verde, chiar mai deasă și mai sănătoasă. Este iluzia creată de distanță. Dar când te apropii vezi că lucrurile nu stau chiar așa. Oamenii se țin unul pe altul la distanță. Prea multă apropiere este periculoasă: își pot vedea „realitatea”!

Ai fost greșit îndrumat de la bun început, așa că orice ai face, nu te vei simți mai bine. Natura n-are habar de bani, altfel dolarii ar fi crescut în copaci. Banii sunt invenția omului: foarte utilă, dar și periculoasă. Vezi că unul are mulți bani, și ce-ți trece prin minte: că banii aduc poate bucurie. „Ia uită-te la acela, pare să fie bucuros”, îți spui, și începi să alergi după bani. Altul este mai sănătos, așa că alergi și după sănătate. Altul mai știi eu ce face, și pare foarte mulțumit, iar tu, imediat te iei după el.

Mereu te uiți după alții. Așa ai fost crescut și nu te gândești deloc la propriul tău potențial. În schimb te simți tot timpul frustrat pentru că nu ești tu însuși. Fii tu însuși și vei vedea că nu vor mai exista nici frustrarea, nici competiția, nici obsesia posibilităților altora, nici nodul în gât că nu ai mai mult.

Dacă vrei ca iarba să fie mai verde, nu e nevoie să te uiți dincolo de gard. Ia măsuri cu iarba din curtea ta. E așa de simplu să faci ca iarba să devină mai verde! Și tu ești mereu cu ochii în altă parte, având impresia că toate grădinile sunt mai verzi decât a ta...

Omul trebuie să aibă rădăcinile în propriul potențial, oricare ar fi acela, și n-ar trebui să se lase împins și ghidat de nimeni. Ceilalți ar trebui să-l ajute să meargă pe calea lui, pe drumul devenirii lui. Și toți ar fi așa de mulțumiți, că nici n-o să vă vină să credeți!

Eu n-am simțit niciodată o astfel de nemulțumire, nici măcar în copilărie, pentru că n-am permis nimănui să mă abată de la ceea ce făceam sau ceea ce am dorit să devin. Acest lucru m-a ajutat foarte mult. Nu mi-a fost ușor și greutatea au crescut odată cu nemulțumirea celor care mi s-au împotrivit, însă acest lucru nu m-a deranjat. Eu sunt pe deplin fericit și mulțumit și nici nu mă pot gândi că aș fi putut să fiu altfel. Oricum ar fi fost altfel, aș fi fost nefericit...

Lumea este împotriva individualității și va fi și împotriva ta dacă vrei să fii așa cum ești de fapt.

Ei te vor un robot și dacă vei fi de acord cu asta vei avea o mare problemă. Nu ești un robot. Nu asta a fost intenția naturii: să producă un robot în persoana ta. Și pentru că nu ești ce trebuie să fii, ce ești destinat să fii, te întrebi mereu: „Ce lipsește? Mobilă nouă, alte perdele, o casă mai mare, o femeie mai tânără, o slujbă mai bănoasă...” Toată viața te zdrobești și alergi dintr-un loc în altul. Ghinion, societatea te-a debusolat de la bun început...

Eu vreau să te redau ție însuși, și vei vedea că toate nemulțumirile tale vor dispărea. Nu-i nevoie să fii mai mult, deja ești destul. Toți sunt destul.

De ce-mi este atât de greu să mă iubesc?

Copiii își iubesc enorm propria persoană. Societatea distruge această iubire, religia o distruge – dacă oamenii s-ar iubi pe sine, pe Iisus Hristos cine l-ar mai iubi? Dar pe președinte? Dar pe părinți? Iubirea copilului pentru el însuși trebuie deturnată. El trebuie condiționat să-și îndrepte iubirea spre obiectele, lucrurile și persoanele aflate în afara lui. Acest lucru îl face pe om foarte sărac, pentru că iubirea față de ceva exterior lui – Dumnezeu, Papa, tatăl, soția, soțul, copiii – îl face dependent de acel obiect al iubirii lui. Devii al zecelea pe listă în propriii ochi, un cerșetor.

Te-ai născut împărat, fericit cu tine însuși. Dar tatăl tău vrea să-l iubești pe el, mama vrea să-l iubești pe ea. Toți cei din jurul tău iubesc pe altcineva, ca și tine. Ce lume nebună! Fiecare încearcă să iubească pe cineva, când de fapt nu are nimic de dăruit! Și nici celălalt nu are. De ce se ceartă îndrăgostiții, se hărțuiesc și se agasează unul pe altul tot timpul? Motivul este simplu: nici unul nu reușește să-și ia ceea ce dorește. Amândoi sunt goi, amândoi sunt cerșetori.

Un copil crescut așa cum trebuie se va iubi pe sine până când va deveni atât de plin încât împărtășirea iubirii îi va fi necesitate. Va fi atât de împovărat de iubire, că va căuta pe alții cu care să o împartă. Și o astfel de iubire nu îl va face dependent de nimeni și de nimic. Tu ești cel care dă și nu vei fi niciodată cerșetor. Iar celălalt este tot unul care dă. Și când se întâlnesc doi împărați, stăpâni ai propriilor inimi, apare o imensă bucurie. Nici unul nu este dependent de celălalt, amândoi sunt independenți și bine centrați pe propria individualitate, înrădăcinați în sine, fixați în propria ființă, de unde seva iubirii urcă la suprafață și înflorește în mii de trandafiri.